

vector still

גלריה קמרה אובסקורה, תל אביב, יוני 1999

אוצרת הדס מאור

פתח. מעבר. אפשר להכנס, לפסוע פנימה, אל תוך חלל אשר הוצר. נסגר. הולבן.

מיד מעבר לכניסה, ניצב מוניטור זעיר המתעד פעילות ססמוגרף בזמן שינה. אולי חלום.

הרצפה, מכוסה כולה בשכבה של מלח גס, גבישי, פריך, אשר עליו, מפוזרות קופסאות אור בגודל בינוני. מלכודות אור ובהן דימויים מופשטים, לא נהירים, מרחבי מילוט אפשריים.

נופים מרוחקים? אברי גוף פנימיים? דימויים אמביבלנטיים, לא פתורים, ועם זאת מפתים. יונקים.

במרחב החלל, מהדהדים קולות שונים, קלושים ומתגברים, המספקים הנחיות כיצד להגיע ליציאה הצפונית, ולצאת מתוך ערים מרכזיות בעולם. להיחלץ. מסלולים אפשריים נוצרים ונעלמים, מהדהדים ומתפוגגים, בין קירות החלל המוצר, המשוכפל.

השהות בחלל, הינה עתידנית וארכאית בה בשעה.

עם הכניסה לחלל, משהו נפער, כמו מתקיים מעבר לתחביר לוגי מושגי מטוהר.

זווית העבודה של מאשה יוזפולסקי היא ביוגרפית סובייקטיבית בהגדרה. אולם סובייקטיביות זו, ממש כמו חלל התערוכה, מוכתמת, מזוהמת, טמועה. העולם, על עומס דימויי ומשמעויותיו, חודר פנימה, מחלחל גם לחלום, עד ליצירת סיטואציה של דיסאוריינטציה מתמשכת בין האישי והפרטי, אולי היחודי, לבין הציבורי.

חלל התערוכה מתפקד כהצעה. הצעה אסתטית תרבותית, הצעה מדיטטיבית מושגית.

הצופה הנכנס לחלל, מייצר לעצמו מסלול פנימי, כיוון תנועה, או השהייה, ובמובן מסוים ומצטבר, כמו מחולל את התערוכה.

בכך, מביאה מאשה יוזפולסקי את הצופה למקום שהוא אלים ופואטי בה בשעה.

היא מציעה בפנינו הצעה, ובאופן פרדוקסאלי, לא מאפשרת את קיומה. מטרימה את ביטולה, את חוסר ממשותה, ומכילה אותם במבנה העבודה. נוכחות הצופה בתערוכה משנה באופן ממשי את הזהות הטופוגרפית שלה, את צבעה, אפילו את קולה. המהלך הברוטאלי הנדרש מן הצופה עם הכניסה לחלל, עם המחויבות לדרוך, למעוך, לחוש את גריסת החומר הנדחק עד דק, הינו מהלך טרנסגרסיבי בעליל, המשבש ומערער את אותו אספקט היולי של ההצעה.